

Arrest

nr. 223 272 van 26 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 april 2019.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verwerende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Gelet op ’s Raads arrest nr. 195 858 van 29 november 2017 waarbij de vluchtelingenstatus van verzoeksters schoonzus -wier relaas en vluchtmotieven hetzelfde zijn als door verzoekster ingeroepen-, werd erkend en waarbij werd vastgesteld en geoordeeld dat zij een gegronde vrees voor vervolging

heeft omwille van haar toebehoren tot de sociale groep van familieleden van P.L., slachtoffers van vendetta, lijkt het erop dat verzoekster eveneens als vluchteling dient te worden erkend.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

3. Ter terechtzitting, alwaar de partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, stelt verzoekende partij dat zij akkoord is met de beschikking. Op de vraag of zij kinderen heeft en wie voor de andere kinderen zorgt, stelt verzoekende partij dat zij 1 zoon heeft van een jaar, dat haar vader en moeder voor twee andere kinderen zorgen, en dat een ander kleinkind in Italië geplaatst is omdat de moeder de Italiaanse nationaliteit heeft. Verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot veroordeeld is tot 18 jaar gevangenisstraf en haar broer tot 20 jaar.

De verwerende partij repliceert dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat alle verzoeken om internationale bescherming individueel moeten onderzocht worden en dat rekening dient gehouden worden met de specifieke situatie van iedere zaak. Voorts wijst zij erop dat het arrest 198 858 van 2017 is en zij om die reden in de aanvullende nota verwijst naar informatie van 27 juni 2018 (algemene situatie) en van 29 juni 2017 (over bloedwraak). Verwerende partij licht dienaangaande toe dat de conclusie van het Commissariaat-generaal niet gewijzigd is door de nieuwe informatie. Verwerende partij wijst er voorts op dat er in Italië geen verzoek om bescherming werd ingediend, er tegenstrijdigheden zijn omtrent de bedreigingen, zij geen kennis heeft over de familie die zij moeten vrezen, en zij niet aantoonbaar dat zij en haar gezin/familie niet kunnen beschermd worden door de Albanese autoriteiten aangezien zij geen enkel poging hebben ondernomen om bescherming te zoeken. Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij nooit een beroep heeft gedaan op haar autoriteiten en zij wijst er op dat het aan de verzoekende partij is om eerst beroep te doen op haar eigen autoriteiten alvorens internationale bescherming te zoeken.

De verwerende partij heeft volkomen gelijk dat alle verzoeken om internationale bescherming individueel dienen te worden onderzocht en dat rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie van iedere zaak.

In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar relaas en haar vrees identiek zijn aan die van haar schoonzuster.

Bij 's Raads arrest nr. 195 858 van 29 november 2017 werd met betrekking tot de schoonzus van verzoekende partij het volgende vastgesteld en geoordeeld:

“Na onderzoek van het administratief en het verzoekschrift is de Raad niet overtuigd van de aard en de motivering van de bestreden beslissing.

(...)

In dit geval blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de moord op A.L. en A.L. door de echtgenoot van verzoekende partij in het kader van handel van verdovende middelen niet betwist, net zoals zij evenmin betwist dat hij voor deze feiten in Italië gearresteerd werd en in de gevangenis zit.

Op grond hiervan, gelet op de gegevens in het administratief dossier en in het licht van het voorgaande, is de Raad van mening dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming elementen bijbrengt die, prima facie, ernstige indicaties bevatten dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in die zin dat onderhavig verzoek om internationale bescherming in overweging dient te worden genomen en het voorwerp dient uit te maken van een onderzoek ten gronde.

(...) (De Raad wijst in deze paragraaf op de volheid van rechtsmacht en volledige beoordelingsbevoegdheid, waarbij naar parlementaire voorbereiding wordt verwezen)

Aldus, gelet op deze beoordelingsbevoegdheid, volgt de Raad de motieven van de bestreden beslissing niet waarbij wordt besloten dat er geen sprake is van een vendetta of van een risico voor represailles in hoofde van de kinderen van verzoekende partij.

De Raad merkt op dat de argumentatie van verwerende partij dat verzoekende partij nooit problemen heeft gekend in Albanië elke deugdelijkheid mist, gelet op het feit dat laatstgenoemde er niet woonde op het moment van de feiten. De Raad volgt evenmin de redenering van verwerende partij volgens dewelke verzoekende partij heeft verklaard "zelf persoonlijk geen bedreigingen te hebben ontvangen" (bestreden beslissing, pagina 2). Naast het feit dat een lezing van het gehoorverslag niet toelaat vast te stellen dat verzoekende partij een dergelijke verklaring zou hebben afgelegd, stelt de Raad daarentegen vast dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal doodsb bedreigingen gericht aan de haar vergezellende minderjarige kinderen heeft aangehaald, bedreigingen die dus direct en persoonlijk op verzoekende partij betrekking hebben en op haar vrees in geval van terugkeer. Op diezelfde manier haalt de verwerende partij als reden aan dat de schoonouders van verzoekende partij Albanië hebben verlaten en zij er geen problemen kenden, zonder echter rekening te houden met het feit dat zij klaarblijkelijk het land meteen hebben verlaten na de moorden in november 2016 (administratief dossier, stuk 6, pagina 7).

De verwerende partij haalt voorts nog aan dat het feit dat de ooms van de echtgenoot van verzoekende partij opgesloten leven geen bewijs vormt, daar hun echtgenotes geen enkel probleem kennen, zonder er evenwel rekening mee te houden dat blijkens de informatie bijgebracht in het rechtsplegingsdossier (...) (-de betreffende informatie wordt vermeld-) vrouwen in het algemeen niet gevisieerd worden in het kader van een klassieke vendetta. De verwerende partij argumenteert tevens dat de zonen van die ooms zelf geen enkel probleem hebben gekend gelieerd aan die vendetta, zonder echter rekening te houden met de verklaringen van verzoekende partij dat die betreffende zonen zich klaarblijkelijk niet meer in Albanië bevinden (administratief dossier, stuk 6, pagina 17). Waar voorts aan verzoekende partij wordt verweten de vrees ten aanzien van haar kinderen louter te baseren op enkele lichte/zwakke elementen, zoals de verklaringen van haar man of de ontvangen telefonische bedreigingen, laat de verwerende partij opnieuw na rekening te houden met de verklaringen van verzoekende partij, waar ze stelde dat de zoon van een van haar schoonbroers voor diens veiligheid in Italië werd ondergebracht (administratief dossier, stuk 6, pagina 17).

Voormelde motieven van de bestreden beslissing ontbreken derhalve gegrondheid of pertinentie en kunnen derhalve niet worden gevolgd.

De Raad stelt bij nalezing van de gegevens in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier vast dat niet wordt betwist dat de echtgenoot van verzoekende partij verantwoordelijk is voor de moord op A. en A.L. Het wordt evenmin betwist door de verwerende partij dat de praktijk van bloedwraak nog wijdverbreid aanwezig is in Albanië (administratief dossier, stuk 19, document nr. 1, pagina's 10-11 en rapport OSAR, pagina's 3 en 5) en dat de echtgenoot van verzoekende partij afkomstig is uit een regio (Mirdite) waar het fenomeen zich voornamelijk voordoet (administratief dossier, stuk 15 en rapport OFPRA, pagina 12). Daarenboven blijkt duidelijk uit lezing van de informatie opgenomen in het administratief dossier dat moord een van de voornaamste redenen is die aanleiding geeft tot bloedwraak (administratief dossier, stuk 19, document nr. 1, pagina 7 en rapport OSAR, gevoegd bij het verzoekschrift, p. 3). Bovendien heeft verzoekende partij de inspanning gedaan om een aantal elementen bij te brengen ter staving van het bestaan van die vendetta, met name voornamelijk enkele krantenartikelen (administratief dossier, stukken 15-16 en documenten gevoegd bij het verzoekschrift), die, ook al zijn ze wellicht niet vrij van vaagheid of van journalistieke overdrijving, hoe dan ook niettemin een bundel elementen bevatten die alle samen genomen het relaas van verzoekende partij ondersteunen omtrent het bestaan van de bloedwraak. Uit de informatie gevoegd bij het dossier blijkt daarnaast dat bij bloedwraak vrouwen en kinderen niet altijd worden gespaard, zoals dit klassiek het geval was (zie in het bijzonder het rapport van OSAR, pagina 5).

Voorts dient voor zover de ingeroepen bedreigingen niet afkomstig zijn van overheidsactoren, doch van privépersonen, op grond van artikel 48/5, §1, c) van de Vreemdelingenwet te worden nagegaan of verzoekende partij een effectieve bescherming kan verkrijgen van haar autoriteiten. De verzoekende partij verklaart in dit verband dat haar vader en haar broer bescherming hebben gezocht bij de autoriteiten en beroep hebben gedaan op de politie, maar dat zij hier evenwel niets mee hebben bereikt, daar de politie hierop heeft geantwoord dat het in feite onmogelijk is om iedereen te beschermen en om de tegenpartij in de gaten te houden (administratief dossier, stuk 6, pagina 20). Het kan verzoekende partij derhalve niet worden verweten geen bescherming te hebben gezocht bij haar autoriteiten.

De Raad stelt vast dat uit de informatie bijgebracht door verzoekende partij (voormeld rapport van OSAR) blijkt dat, ondanks de door de Albanese autoriteiten getroffen maatregelen voor gevallen van bloedwraak, “de uitvoering van de wetgeving evenwel gebrekkig blijft. Operatie Colomba wijst er in een rapport van oktober 2014 met betrekking tot het fenomeen vendetta, op dat familieleden verwikkeld in een bloedwraak zich erover beklagen dat de verantwoordelijken van moorden in het kader van vendetta niet systematisch worden veroordeeld. Een medewerker van het Albanese Helsinki Comité duidt in een mail met inlichtingen van juli 2016 op cijfers van het jaarrapport over criminaliteit van de procureur-generaal. Volgens deze informatie werden in 2015 drie personen schuldig bevonden aan “moord in het kader van bloedwraak” (artikel 78a van het strafwetboek). In 2014 was dit aantal vier. Deze zeer lage cijfers wijzen op de ondoeltreffendheid van de autoriteiten in de strijd tegen dit fenomeen, inbegrepen de politie, de procureurs en de rechtbanken. Volgens een rapport van de speciale verslaggever van de VN van 2013 omtrent buitengerechtelijke terechtstellingen, zonder vorm van proces of arbitrair, worden moorden in naam van bloedwraak lichter bestraft dan wettelijk voorgeschreven.” Het rapport vervolgt bovendien dat “volgens verschillende bronnen, de Albanese autoriteiten verre van voldoende ondernemen om personen die mogelijks verwikkeld zijn in een vendetta te beschermen en de daders strafrechtelijk te vervolgen. De preventieve maatregelen zijn evenwel onvoldoende. Het feit dat families verwikkeld in een bloedwraak opgesloten leven om zich te beschermen, wijst erop dat er geen of onvoldoende effectieve bescherming van de overheid voorhanden is, volgens informatie gevoegd bij een e-mail van 11 juli 2016 van een medewerker van het Albanese Helsinki Comité. De wet met nummer 9389 “tot oprichting en de werking van de Raad tot coördinatie van de strijd tegen bloedwraak” is nog steeds niet in werking getreden. De preventieprogramma’s worden niet uitgevoerd in alle regio’s waar vendetta voorkomt. Meer nog, er is geen volledige informatie voorhanden aangaande de programma’s en organisaties die actief zijn op het vlak van preventie voor bloedwraak en van verzoening van partijen in een conflict.” Voorts, “volgens informatie van geschiedkundig professor Bernd Fischer is de tussenkomst in familiale ruzies zeer gevaarlijk voor politieagenten en – agentes. Om die reden onderneemt de politie weinig bij vendetta’s. Onderzoek toont aan dat politieagenten getuigenverklaringen in het kader van bloedwraak stilhouden, met het oog er niet in betrokken te geraken, in plaats van potentiële slachtoffers te beschermen. Zelfs rechters vrezen, volgens Bernd Fischer, zelf een rechtsreeks doelwit te worden bij zaken van bloedwraak.” Gelijkaardige vaststellingen kunnen worden gedaan in voornoemd rapport van OFPRA, gevoegd bij het verzoekschrift.

Derhalve, in het licht van wat voorafgaat, is de Raad van mening dat verzoekende partij voldoende aantoonst dat er in haar hoofde en in hoofde van haar kinderen een vrees voor vervolging in het kader van bloedwraak aanwezig is in geval van terugkeer naar Albanië en dat hiervoor geen effectieve bescherming van de nationale autoriteiten voorhanden is.

De Raad merkt bovendien op dat voor zover het relaas van verzoekende partij lacunes of vaagheden bevat, voornamelijk wat de telefonische bedreigingen betreft die ze verklaart te hebben ontvangen, de Raad deze vaagheden als minder belangrijk beschouwt in het licht van het geheel van verzoekende partij haar verklaringen en hij herinnert eraan dat onder voorbehoud van een eventuele uitsluiting, de vraag die in het kader van de beoordeling van de vluchtelingstatus dient te worden beantwoord is of de verzoeker om internationale bescherming al dan niet gegronde redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd omwille van een van de redenen opgenomen in het Vluchtelingenverdrag. Zo de vraag naar de geloofwaardigheid doorgaans een noodzakelijke stap is om op die vraag te antwoorden, dient te worden vermeden dat die stap de vraag zelf niet verhuult. In het geval van twijfel omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontslaat het uiten van die twijfel niet van de verplichting om in fine te onderzoeken of er desondanks die twijfel, op grond van elementen die als vaststaand kunnen worden beschouwd, een vrees voor vervolging kan worden vastgesteld.

In casu meent de Raad dat verzoekende partij het voordeel van de twijfel geniet en dat kan worden geconcludeerd dat de aangevoerde bloedwraak geloofwaardig is en dat verzoekende partij niet van bescherming van haar autoriteiten kan genieten in geval van een terugkeer naar Albanië.

Bijgevolg komt het gepast voor aan verzoekende partij de gevraagde bescherming toe te kennen. In casu koestert verzoekende partij de gerede vrees te worden vervolgd omwille van haar toebehoren tot de sociale groep van familieleden van P.L., slachtoffers van vendetta.

Derhalve dient de bestreden beslissing te worden hervormd. De verzoekende partij toont aan dat zij haar land van herkomst is ontvlucht uit vrees te worden vervolgd in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.” ((vrije vertaling van het Frans naar het Nederlands)

Niettegenstaande verwerende partij terecht opmerkt dat het vaste rechtspraak is van de Raad dat elke zaak individueel wordt onderzocht dient in *casu* te worden vastgesteld dat verzoekende partij exact dezelfde problemen kent als haar schoonzus aangezien haar broer en ook haar echtgenoot betrokken zijn geweest bij de moord en zij allen werden veroordeeld voor respectievelijk 20 en 18 jaar. De Raad is dan ook van oordeel dat ook in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, omwille van haar behoren tot de sociale groep van familieleden van (haar broer) P.L., slachtoffers van bloedwraak. Dit klemte des te meer nu verzoekende partij haar echtgenoot eveneens in deze zaak werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar en verzoekende partij van hem een zoontje heeft die bij haar verblijft in België.

4. De Raad is van oordeel dat in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS